

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ СА ПРИВРЕМЕНИМ СЕДИШТЕМ У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I	ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовано комисију Одлуком бр. 336 од 18. II 2020. године, Наставно-научно веће Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици образовало је комисију за оцену урађене докторске дисертације ЈЕЗИК ЦЕТИЊСКИХ ГОДИШЊАКА И НЕДЈЕЉНИКА ИЗ 19. ВИЈЕКА (ГРЛИЦА, ОРЛИЋ, ЦРНОГОРКА, ЦРНОГОРАЦ И ЗЕТА) кандидата Јелене Газдић</p> <p>2. Састав комисије, име и презиме сваког члана, звање, ужа научна област, назив факултета (установе) у којој је члан комисије запослен:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Јелица Стојановић, редовни професор Филолошког факултета Универзитета Црне Горе; научна област: Филолошке науке, ужа научна област: Историја српског језика, ментор 2. Ана Јањушевић Оливери, ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици; научна област: Филолошке науке, ужа научна област: Савремени српски језик, ментор 3. Александар Милановић, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, научна област: Филолошке науке, ужа научна област: Историја српског језика, председник Комисије 4. Голуб Јашовић, редовни професор Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици; научна област: Филолошке науке, ужа научна област: Савремени српски језик, члан Комисије 5. Драгана Радовановић, ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици; научна област: Филолошке науке, ужа научна област: Савремени српски језик, члан Комисије 	
II	ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<ol style="list-style-type: none"> 1. Име, име једног родитеља, презиме: Јелена, Миленко, Газдић 2. Датум рођења, општина, република: 12. 12. 1984. Пљевља, Црна Гора 3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 4. 7. 2012. године, Никшић, <i>Синтаксичко-семантичко поље употребе локатива у значењу просторних односа и његова конкурентна средства у српском језику од 18. до 19. вијека</i> 4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Филолошке науке 	
III	НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
ЈЕЗИК ЦЕТИЊСКИХ ГОДИШЊАКА И НЕДЈЕЉНИКА ИЗ 19. ВИЈЕКА (ГРЛИЦА, ОРЛИЋ, ЦРНОГОРКА, ЦРНОГОРАЦ И ЗЕТА)	

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикана и сл.

Докторска дисертација „Језик цетињских годишњака и недјељника из 19. вијека (*Грлица, Орлић, Црногорац, Црногорка и Зета*)“ кандидата Јелене Газдић садржи 581 страну текста стандардног компјутерског формата (величина фонта 12, проред 1,5). На почетку тезе дати су резимеи на српском ([I]–[II]), енглеском ([III]–[IV]) и руском језику ([V]–[VI]), након којих следи Садржај ([VII]–[XI]). Главни део тезе структуриран је на следећи начин: I. Увод (стр. 1–33); II. Графија (стр. 34–52); III. Ортографија (стр. 53–106); IV. Гласовни систем (стр. 107–291); V. Морфологија (стр. 292–449); VI. Морфосинтакса (стр. 450–531); VII. Закључак. (стр. 532–540). Сваки део тезе (I–VII) систематично је подељен на велики број поглавља, а својим обимом и сложеном структуром нарочито се истичу делови Гласовни систем и Морфологија. Прво поглавље петог дела (Морфологија) у оквиру тачке 1.7. садржи седам табела на којима је приказана дистрибуција наставака у дативу, инструменталу и локативу множине именичке деклинације у анализираним часописима, и то: у *Грлици* 1835–1839. (Табела 1, стр. 327), у *Орлићу* (Табела 2, стр. 327), у *Црногорцу* (Табела 3, стр. 328), *Црногорки* 1871. (Табела 4, стр. 328), *Црногорки* 1884–1885. (Табела 5, стр. 328), *Зети* (Табела 6, стр. 329) и *Грлици* 1889–1893, 1897. (Табела 7, стр. 329). Библиографија (стр. 541–562) садржи Изворе и Литературу са 159 библиографских јединица. На крају дисертације налазе се Прилози (стр. 563–569) са седам скенираних текстова из часописа који су предмет истраживања у овој тези.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација „Језик цетињских годишњака и недјељника из 19. вијека (*Грлица, Орлић, Црногорац, Црногорка и Зета*)“ кандидата Јелене Газдић у целини представља оригинално научно дело и вредан допринос историји српског језика и србистици уопште. Оригиналноста дисертације огледа се најпре у избору теме (црногорска штампа XIX века до сада није темељно проучена ни са филолошке ни са лингвистичке стране), у анализи истраживане грађе, као и у најважнијим резултатима истраживања.

У првом, уводном делу дисертације кандидат најпре износи податке о релевантности теме, при чему истиче да је (за разлику од језика писаца XIX века, који је монографски обрађиван) језику штампе у србистици уопште посвећивано мало пажње. До истраживања спроведеног у овој докторској дисертацији језичке особености црногорске штампе XIX века обрађиване су фрагментарно, тј. испитиване су само појединости у вези са графијом и ортографијом, али ни оне никада нису сагледане у потпуности, тј. у развојној и компаративној перспективи. Корпус овог истраживања чини штампа публикована на Цетињу од 1835. до 1897. године. У истраживању су коришћена фототипска издања годишњака *Грлица* (1835–1839, 1889–1893, 1897) и *Орлић* (1865–1870, 1885), недељника *Црногорац* (1871–1872), *Црногорка* (1884–1885) и *Зета* (1885), као и књижевног листа *Црногорка*, који је излазио 1871. године као додаток недељнику *Црногорац*. Истраживачки материјал обухвата 2630 страница различитог формата.

Најопширније поглавље Увода јесте „Културно-историјски контекст, кратке биографије и ставови уредника цетињских годишњака-алманаха и часописа о Вуковој реформи“, које је нарочито значајно за разумевање делова посвећених графији, ортографији и гласовном систему испитиваних публикација. На крају уводног дела кандидат представља структуру рада и методолошки приступ. Аутор се, у складу са традицијом оваквих истраживања у србистици, опредељује за анализу графије и ортографије, да би потом прешао на анализу језичких нивоа (фонолошког, морфолошког и синтаксичког). Осим метода ексцерпције, селекције и дескрипције грађе, аутор се опредељује и за компаративни метод који омогућава како међусобно поређење часописа, тако и њихову компарацију са језиком писаца XIX века, затим поређење са стањем у дијалектима из којих су потицали уредници и сарадници часописа, као и са стањем у Вуковом језику, односно у савременом српском језику. Овакав приступ подразумева, поред доминантног дијакхронијског, укључивање и синхронијског аспекта, који у својој узајамности омогућавају извођење прецизних закључака о месту и улози истраживаног корпуса у историји српског књижевног језика.

У другом делу дисертације – Графија, након општих напомена детаљно се анализирају односи

фонема и графема у *Грлици* из доба Петра II Петровића Његоша, која је једина писана предвуковском ћирилицом, док су остали анализирани часописи штампани Вуковом азбуком. Аутор је усмерио пажњу на ситуације у којима стање не одговара данашњем, ослоњеном на Вуков графички стандард. Циљ овог дела дисертације јесте приказивање развоја графиције и графичке праксе у цетињској штампи тридесетих година XIX века. Посебну вредност овог дела дисертације представља сагледавање графиције не само са филолошког него и са социolingвистичког аспекта.

Трећи део – Ортографија има осам поглавља. Након општих напомена о примени правописних проседеа у анализираним годишњацима и недељницима, обрађују се следећи правописни проблеми: употреба апострофа, удвојено писање вокала и сугласника, статус сугласничких група на морфемској граници, скраћивање речи, писање великог и малог слова, те састављено и растављено писање речи. Наведене појаве се најпре анализирају појединачно у сваком од часописа, а потом се и прати њихова еволуција у цетињској штампи XIX века.

У четвртном, уједно и најобимнијем делу докторске тезе, испитује се фонолошка и морфонолошка проблематика, при чему се издвајају два сегмента – Вокализам и Консонантизам.

С обзиром на то да вокалски систем целокупног корпуса одговара вокалском систему данашњег српског књижевног језика, тј. чини га шест јединица: *a, e, u, o, y* и вокално *p*, у сегменту посвећеном вокалима обрађују се само научно интересантни феномени, као што су: континуанти *jama* и полугласника, употреба вокалног *p* и *l*, потом алтернација *l : o*, асимилација и контракција вокала, као и употреба покретних, секундарних и редукованих вокала. Ови феномени се прате у еволутивној и компаративној перспективи, тако да се пореди стање евидентирано у језику најстаријег часописа из корпуса са остатком материјала, али се и целокупан корпус доводи у везу са језиком писаца из XIX века, као и са Вуковим језиком.

Једно од најзначајнијих и најкомплекснијих питања обрађених у овом сегменту тезе тиче се континуаната старог вокала *jam*. Утврђено је да се стање у најстаријем годишњаку *Грлице* (1835–1839) разликује од остатка корпуса, али и да се издања *Грлице* међусобно диференцирају у погледу обележавања *jama*. Наиме, у прва три издања (1835–1837) рефлекс дугог *jama* већином је означаван секвенцом *ic*, док је у последња два издања (1838–1839) обележавање дугог *jama* неуједначено – поред секвенце *ic*, среће се и вокал *e*, али се веома често јавља и *b*. Ову неуједначеност кандидат тумачи утицајем језика цркве, као и дијалекатском базом аутора. Кандидат скреће пажњу да је у најстаријем годишњаку отежана реконструкција гласовне вредности кратког *jama*, између осталог и због тога што нису коришћене посебне графеме за означавање фонема *љ, њ*, па су тако на исти начин означаване секвенце *ле, не* и *ље, ње* (*лѣ, нѣ*). У остатку корпуса као основни рефлекс дугог *jama* јавља се двосложно *ije*, а као рефлекс кратког *jama* је, наравно уз употребу рефлекса *e* и *u*, који су условљени како фонетским позицијама тако и одређеним аналошким укрштањима. Први годишњак се од остатка корпуса разликује и на основу континуаната полугласника. Поред доминанте замене полугласника вокалом *a*, кандидат скреће пажњу на невелик број примера у којима се јављају вокали *o* и *e* на месту полугласника у јаком положају, и то тумачи утицајем рускословенског језика. Рускословенски уплив у овом часопису огледа се и у употреби секвенци *ep* и *po* уместо вокалног *p*, као и у употреби вокалног *l* у речима *лук* и *луковник*. У остатку корпуса не јављају се фонетски реликти овог типа, што је такође једна од потврда да се Вукова реформа језика и писма усталила у црногорској штампи друге половине XIX века.

У сегменту посвећеном консонантском систему скренута је пажња на фонетски интересантне појаве у вези са употребом сугласника *x, ф, џ*, сонанта *j*, а обрађене су сугласничке гласовне алтернације. Аутор утврђује да је у целокупном корпусу очигледно приближавање Вуковом стандарду и удаљавање од оних говора Црне Горе у којима су *x* и *ф* супституисани другим гласовима или изгубљени. До колебања и неуједначености долази приликом употребе сугласника *џ*, при чему се и у овом погледу разликује *Грлица* из прве половине XIX века од остатка корпуса. Наиме, доминација морфонолошког правописног принципа у најстаријем годишњаку не отвара могућност замене безвучног *ч* звучним парњаком *џ* у речима домаћег порекла, те се тако ова фонема среће искључиво у речима преузетим из турског језика. И у остатку корпуса сугласник *џ* је углавном писан у турцизмима, али се, услед примене фонолошког правописног проседеа, јавља и у домаћим речима на морфемској граници основе и суфикса.

Пети део дисертације испитује морфолошке карактеристике цетињске штампе из XIX века. Кандидат

разматра употребу свих десет врста речи, при чему пажњу усмерава на облике у којима долази до колебања или одступања од савремене књижевнојезичке нормe. По ширини и квалитету спроведене анализе посебно се издвајају поглавља о деклинацији именица и конјугацији глагола. Кандидат је утврдио да је у падежном систему именица у цетињским годишњацама и недељницима XIX века доминантна новоштокавска, источнохерцеговачка основа, уз извесна колебања која су карактеристична за старије годишњаке, *Грлицу* (1835–1839) и *Орлић*. Прегледом свих простих и сложених глаголских облика установљено је да стање евидентирано у истраживачком корпусу одговара језику старијих писаца са простора данашње Црне Горе и да се уклапа у историјскојезички контекст XIX века. У овом делу тезе разматрана је и употреба заменица и бројева, придевско-заменичка и именичка деклинација придева и заменица, компарација придева и прилога, а на крају је приказана и употреба непроменљивих речи.

Шести део тезе посвећен је трима морфосинтаксичким особеностима цетињских годишњака и недељника из XIX века. Најопширније поглавље овог дела бави се падежним конструкцијама са просторним значењем, а анализа је показала да, упркос појединим дијалекатским цртама евидентираним у најстаријем годишњаку, и у овом погледу испитивани часописи теже надилажењу локалних језичких особености и приближавању српском књижевном језику. Друго поглавље, у коме се прати употреба предлога *због* и *ради*, употпуњава и делимично расветљава проблем дистрибуције узрочно-циљног значења код ових генитивних предлошко-падежних форми у текстовима из XIX века. У трећем поглављу кандидат се бави још једним важним питањем – употребом инфинитива и на основу прегледа грађе долази до закључка да је у већини синтаксичких позиција инфинитив веома добро очуван у цетињској штампи XIX века, те да евидентирано стање одговара стању у Вуковом језику.

У Закључку кандидат методом синтезе даје пресек истраживања. Преглед обимног корпуса и поређења са стањем у језику писаца из XIX века, као и са савременим српским језиком, заснованим на Вуковој реформи, аутору је омогућио да прецизно одреди место и значај језика црногорске штампе из XIX века у историји српског књижевног језика. У овом завршном делу тезе детаљно се систематизују најважније одлике графије и ортографије, као и фонетске, морфолошке и морфосинтаксичке карактеристике цетињских годишњака и недељника из XIX века, које у својој укупности потврђују да се процес нормирања српског књижевног језика у Црној Гори одвијао спонтано, без већих препрека и забрана у погледу усвајања вуковско-даничићевског принципа, иако су постојала извесна колебања и недоумице условљене неуједначеношћу народних говора тадашње Црне Горе, Херцеговине и Приморја са општом нормом заједничког књижевног језика.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији

Навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

1) Jelena Gazdić: O ortografiji u štampi Crne Gore XIX vijeka, *Annales, Series Historia et Sociologia*, br. 28/2.2018, 373–382. <http://zdjp.si/annales-series-historia-et-sociologia-28-2018-2/>. Часопис се налази у сљедећим базама: Arts and Humanities Citation Index (A&HCI) in Current Contents / Arts & Humanities; SCOPUS; European Reference Index for the Humanities and Social Sciences (ERIH PLUS); BZ, Internationale Bibliographie der Zeitschriftenliteratur (GER); Sociological Abstracts (USA); Referativnyi Zhurnal Viniti (RUS), што се може провјерити на линку <http://zdjp.si/annales-series-historia-et-sociologia-indici-di-citazione/> **M23**

2) J. Газдић: Континуанти вокала *јат* у алманаху Грлица (1835–1839), *Српски језик – студије српске и словенске*, 2019. (у штампи). **M24**

3) J. Газдић: О неким граfiјским карактеристикама Милаковићеве *Грлице*, *Октоих: часопис Одјељења за српски језик и књижевност Матице српске – Друштва чланова у Црној Гори*, број 7, Подгорица, 2016, 33–48. **M51**

- 4) J. Газдић: *Сугласник х* у штампи Црне Горе 19. вијека, *Књижевност и језик*, година LXV, број 3–4, Друштво за српски језик и књижевност Србије, Београд, 2018, 345–359. **M51**
- 5) J. Газдић: Јекавско јотовање дентала у цетињској штампи друге половине XIX вијека, у: (ур. J. Стојановић) *Српско језичко наслеђе на простору данашње Црне Горе и српски језик данас: Зборник радова са Другог међународног научног скупа одржаног у Подгорици 26–28. маја 2017. године*, 2019, 469–483. **M14**
- 6) J. Газдић: Црквенословенизми у цетињској *Грлици* (1835–1839) и друштвеноисторијски контекст, у: (ур. Д. Бојовић и К. Митић) *Византијско-словенска чтенија II*, Центар за византијско-словенске студије Универзитета у Нишу и Центар за православне студије Ниш, 2019, 215–223. **M14**
- 7) J. Газдић: Јотовање у алманаху *Грлица (1835–1839)*, у: (ур. Н. Вуковић) *На извору Вукова језика: Зборник радова са VII научног скупа Дјело Вука Караџића*, Жабљак, 2019, 135–165.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Да би се пружио интегрални опис језика црногорске штампе из XIX века, поред бележења и описивања језичких чињеница, било је неопходно утврдити и: 1) да ли су и у којој мери у црногорској штампи XIX века заступљене дијалекатске црте карактеристичне за народне говоре Старе Црне Горе, с једне, и других дијалеката штокавског наречја, с дуге стране 2) колики је утицај језика старијих аутора, и, нарочито, 3) у којој мјери се примењује Вукова реформа српског књижевног језика и писма. Затечено стање се, због уредника и сарадника који нису из Црне Горе, пореди и са стањем описаним у монографијама и радовима о језику писаца XIX века, али и са нормом савременог српског језика.

Истраживање је засновано на следећим хипотезама:

1. у црногорској штампи из XIX века употребљава се народни језик;
2. у црногорским часописима тог периода примењује се Вукова реформа;
3. граfiја најстаријег годишњака разликује се од граfiје осталих часописа који чине корпус истраживања;
4. часописи су неуједначени и у погледу примене правописних начела (морфонолошки и фонолошки правопис);
5. уредници и сарадници који нису били из Старе Црне Горе утицали су на језик црногорских годишњака и недељника из XIX века;
6. црногорски писци чија су дела претходила или пратила појаву часописа публикованих у XIX веку утицали су на језик цетињских годишњака и недељника;
7. диференцирање између савременог српског језика и језика црногорске штампе из XIX века евидентно је у граfiји, правопису и, донекле, фонетици, док су на морфолошком и синтаксичком нивоу разлике знатно мање.

Резултати истраживања у највећој мери потврђују полазне претпоставке.

1. У црногорским годишњацима и недељницима из XIX века штампани су већином ијекавски текстови, засновани на говорима херцеговачког типа уз извесна фонолошка, морфолошка и морфосинтаксичка одступања условљена или образовањем и звањем уредника-сарадника или пак дијалекатском базом самог аутора текста.
2. Објављивање најстаријег годишњака *Грлица* (1835–1839) поклапа се са завршном фазом Вукове реформе, која још увијек није била прихваћена, због чега се у овој публикацији јављају одступања у вези са употребом славеносрпске граfiје и морфонолошког правописног начела. Примена Вукових правила за јужно наречје може се пратити у осталим испитиваним публикацијама (нарочито од 1871. године, када је штампан први број недељника *Црногорац*), будући да су оне објављиване у периоду када је реформа већ била прихваћена.
3. Иако у основи има народни језик херцеговачког типа, уз примесе славеносрпског и рускословенског, *Грлица* (1835–1839) писана је неререформисаном азбуком, у којој су се нашле графеме <е>, <и>, <й>, <я>, <ю>, <љ>, <ь>, <ѝ>, <џ> из славеносрпске ћирилице, али и Вукова граfiјска решења за <ђ>, <ћ> и <џ>. Анализа је показала да постоје одступања од историјског ортографског проседеа приликом писања *јата* и *јерија*. Уочено је да је дебело *јер* писано само у

последња два издања *Грлице* из Његошевог периода.

4. Истраживање је показало да се у цетињским годишњацима и недељницима примењују различити правописни принципи, при чему се јасно издвајају три фазе: прва, до појаве недељника *Црногорац* (обухвата *Грлицу* (1835–1839) и *Орлић* (1865–1870)) са доминантним морфонолошким принципом, друга, остварена као комбинација морфонолошког и фонолошког принципа у недељнику *Црногорац* и његовом књижевном додатку *Црногорка* из седамдесетих година XIX века и трећа, са превагом фонолошког правописа, верификована у *Црногорки* (1884–1885), *Орлићу* (1885), *Зети* и *Грлицу* (1889–1897).

5. Уредници (Димитрије Милаковић, Јован Сундечић, Сима Поповић, Јован Павловић, Филип Ковачевић, Лазар Томановић) и сарадници који нису били са подручја Старе Црне Горе, а који су махом били доследни вуковци, значајно су допринели процесу уједначавања књижевног језика и усвајања вуковско-даничићевског принципа у црногорској штампи из XIX века.

6. Црногорски писци из XIX века у својим делима негују народни језик. Тим језиком писале су и црногорске владике Василије, Данило, Петар I, Петар II, с тим што је и црквенословенски језик био део њиховог писаног израза у околностима које су то захтевале. Језик аутора који су били претходници или савременици (а често и сарадници) цетињских годишњака и недељника базиран је на два дијалекатска основама – староштокавској и новоштокавској. Тако нпр. Марко Миљанов остаје у оквирима свог говорног идиома, за разлику од С. М. Љубише и Николе Петровића, који надрастају дијалекатска обележја и прихватају Вуков модел књижевног језика. Све наведено рефлектује се и на језик цетињске штампе XIX века.

7. Истраживање је показало да се на свим нивоима анализе, у већој или мањој мери, супротставља најстарији годишњак из прве половине XIX века остатку анализираних грађа. Диференцијалне црте су нарочито уочљиве на плану графиције, ортографије и гласовног система, што се одражава и на закључке у вези са стањем у корпусу као целини према норми савременог српског језика. На плану морфолошких и синтаксичких карактеристика долази до колебања, и то најчешће у два најстарија годишњака, *Грлицу* и у *Орлићу*, у којима се јављају дијалекатски облици и употреба нестандартних конструкција, углавном својствених говорима Старе Црне Горе и старијих аутора, али је истовремено видна и тенденција ка приближавању стандарду.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА
НАПОМЕНА: Навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Широко формулисана и веома захтевна тема докторске дисертације наметнула је кандидату сложене и обимне задатке који су у тексту дисертације успешно разрешени. Кандидат се успешно кретао кроз различите нивое језичке анализе (кроз графицију и правопис, фонетику и фонологију, морфологију и морфосинтаксу) обимног корпуса (напоменимо још једном да корпус чини 2630 страница различитог формата). У обради корпуса кандидат је показао изузетну научну акрибију.

У докторској дисертацији успешно и консеквентно су примењивани теоријско-методолошки постулати историјске лингвистике на различитим нивоима анализе, уз комбиновање аналитичке и синтетичке методе. Посебно вредновање заслужује документарни карактер дисертације у којој су изведени закључци увек засновани на подлози конкретне и опширно наведене грађе. Анализирани материјал и понуђени закључци неизоставно ће наћи место у будућим монографијама из области историје српског језика.

IX ПРЕДЛОГ:

Све до сада наведено показује да је Јелена Газдић научно успешно обрадила тему „Језик цетињских годишњака и недељника из 19. вијека (*Грлица*, *Орлић*, *Црногорац*, *Црногорка* и *Зета*)“. Кандидат је показао све најважније врлине доброг научника – добру теоријску обавештеност, добру кореспонденцију са литературом, акрибичност у раду на корпусу, добро познавање методологије историјске лингвистике на различитим нивоима анализе, и – посебно – способност извођења јасних и релевантних закључака на основу анализираних језичких грађа, способност јасног и прегледног

структурирања и компоновања обимног научног текста, те у вези с тим и смисао за уравнотежен однос емпиријске грађе и теоријских закључака.

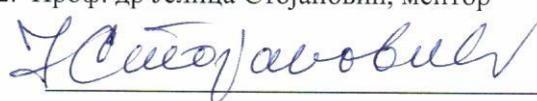
Имајући у виду све наведено у Извештају, предлажемо Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици да прихвати овде изнесу позитивну оцену о докторској дисертацији кандидата Јелене Газдић под насловом „Језик цетињских годишњака и недјељника из 19. вијека (Грлица, Орлић, Црногорац, Црногорка и Зета)“, и да кандидату одобри усмену одбрану рада.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

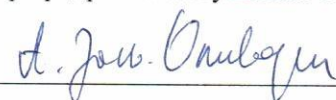
1. Проф. др Александар Милановић, председник

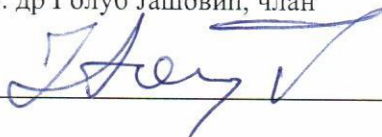
2. Проф. др Јелица Стојановић, ментор

3. Проф. др Ана Јањушевић Оливери, ментор

4. Проф. др Голуб Јашовић, члан

5. Проф. др Драгана Радовановић, члан

